

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XXII Wydział Własności Intelktualnej w składzie:

Przewodniczący: sędzia (del.) Agnieszka Gołaszewska

Protokolant: Amanda Nowek

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2020 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa **W.Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie**

przeciwko **I.Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Zielonej Górze**

o zapłatę

orzeka

1. zasądza od pozwanej I. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Zielonej Górze na rzecz powoda W. .Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie kwotę 4.958,16 zł (cztery tysiące dziewięćset pięćdziesiąt osiem złotych szesnaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych:
  - od kwoty 413,18 zł (czterysta trzynaście złotych osiemnaście groszy) – od dnia 19 lutego 2019 r. do dnia zapłaty;
  - od kwoty 413,18 zł (czterysta trzynaście złotych osiemnaście groszy) – od dnia 16 marca 2019 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 413,18 zł (czterysta trzynaście złotych osiemnaście groszy) – od dnia 16 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 zł (czterysta trzynaście złotych osiemnaście groszy) – od dnia 17 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 zł (czterysta trzynaście złotych osiemnaście groszy) – od dnia 19 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 zł (czterysta trzynaście złotych osiemnaście groszy) – od dnia 16 lipca 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 zł (czterysta trzynaście złotych osiemnaście groszy) – od dnia 16 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 zł (czterysta trzynaście złotych osiemnaście groszy) – od dnia 17 września 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 zł (czterysta trzynaście złotych osiemnaście groszy) – od dnia 16 października 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 zł (czterysta trzynaście złotych osiemnaście groszy) – od dnia 19 listopada 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 zł (czterysta trzynaście złotych osiemnaście groszy) – od dnia 17 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 zł (czterysta trzynaście złotych osiemnaście groszy) – od dnia 18 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej I. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Zielonej Górze na rzecz powoda W. Polska Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie kwotę 1.317 zł (tysiąc trzysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu - wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty, w tym kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadnienie wyroku z 17 września 2020 roku

Sąd rozpoznał powództwo W. Polska Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Warszawie przeciwko I. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Zielonej Górze o zapłatę kwoty 4.958 złotych 16 groszy wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od następujących kwot i za następujące okresy:

- od kwoty 413,18 złotych – od dnia 19 lutego 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 złotych – od dnia 16 marca 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 złotych – od dnia 16 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 złotych – od dnia 17 maja 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 złotych – od dnia 19 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 złotych – od dnia 16 lipca 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 złotych – od dnia 16 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 złotych – od dnia 17 września 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 złotych – od dnia 16 października 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 złotych – od dnia 19 listopada 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 złotych – od dnia 17 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 413,18 złotych – od dnia 18 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 26 stycznia 2018 r. W. Sp. z o.o. oraz I Sp. z o.o. zawarły w trakcie rozmowy telefonicznej ustną umowę, na podstawie której I. Sp. z o.o. uzyskała licencję na korzystanie z programu (...)na trzech niezależnych stanowiskach roboczych. Umowa została zawarta na okres abonamentowy wynoszący 12 miesięcy od dnia 1 lutego 2018 r. Wynagrodzenie całkowite roczne w kwocie 3.876 złotych netto ustalono na płatne w miesięcznych ratach w wysokości 323 złotych netto każda rata. Strony ustaliły, iż faktury VAT będą przesyłane drogą elektroniczną, a termin ich płatności wynosić będzie 14 dni. Ponadto, wynagrodzenie nie będzie podlegało waloryzacji przekraczającej 4%, w przypadku przedłużenia umowy na kolejne okresy (dowód: *nagranie rozmowy k. 30*).

- I. Sp. z o.o. przy zawarciu umowy była reprezentowana przez M.S., pełniącą funkcję prokurenta samoistnego (dowód: *nagranie rozmowy k. 30, wydruk informacji z Krajowego Rejestru Sądowego, k. 56-58*).

Przed zawarciem umowy W. Polska Sp. z o.o. poinformowała ustnie M.S., iż:

- umowa zostaje zawarta w wariantcie odnawialnym – co oznacza, że po upływie 12 miesięcznego okresu abonamentowego, ulega automatycznemu przedłużeniu na kolejny okres abonamentowy wynoszący 12 miesięcy – i będzie ulegać przedłużeniu na kolejne okresy, chyba, że nastąpi jej wypowiedzenie na co najmniej 2 miesiące przed upływem danego okresu abonamentowego (dowód: *nagranie k. 30 czas od 37:04 do 37:36*);
- warunki i zasady korzystania z programu(...)określa regulamin o nazwie Regulamin(...)/niekonsumenci dostępny na stronie internetowej pomoc. (...)pl w zakładce OWU i Regulaminy (dowód: *nagranie rozmowy telefonicznej, k. 30, czas od 37:37 do 38:00*).

Umowa była wykonywana przez strony przez pierwszy rok jej obowiązywania (*okoliczność bezsporna*). Wobec niedokonania przez I. Sp. z o.o. wypowiedzenia umowy licencyjnej, uległa ona automatycznemu przedłużeniu na kolejny okres abonamentowy – o czym W. Sp. z o.o. poinformowała kontrahenta w korespondencji e-mailowej z dnia 17

grudnia 2018 roku (dowód: *korespondencja mailowa - wydruk, k. 59*). W. Spółka z o.o. wystawiła na rzecz I. Sp. z o.o. następujące faktury VAT – każda na kwotę 413,18 złotych:

1. nr 1519031185 – z terminem płatności 18 lutego 2019 r., obejmującą należność za luty 2019 r.;
2. nr 1519055795 – z terminem płatności 15 marca 2019 r., obejmującą należność za marzec 2019 r.;
3. nr 1519084989 – z terminem płatności 15 kwietnia 2019 r., obejmującą należność za kwiecień 2019 r.;
4. nr 1519110526 – z terminem płatności 16 maja 2019 r., obejmującą należność za maj 2019 r.;
5. nr 1519132235 – z terminem płatności 18 czerwca 2019 r., obejmującą należność za czerwiec 2019 r.;
6. nr 1519152190 – z terminem płatności 15 lipca 2019 r., obejmującą należność za lipiec 2019 r.;
7. nr 1519174290 – z terminem płatności 15 sierpnia 2019 r., obejmującą należność za sierpień 2019 r.;
8. nr 1519198827 – z terminem płatności 16 września 2019 r., obejmującą należność za wrzesień 2019 r.;
9. nr 1519226971 – z terminem płatności 15 października 2019 r., obejmującą należność za październik 2019 r.;
10. nr 1519258107 – z terminem płatności 18 listopada 2019 r., obejmującą należność za listopad 2019 r.;
11. nr 1519286285 – z terminem płatności 16 grudnia 2019 r., obejmującą należność za grudzień 2019 r.;
12. nr 1520001171 – z terminem płatności 17 stycznia 2020 r., obejmującą należność za styczeń 2020 r. (dowód: *powołane faktury VAT k. 12-23*).

Pismem z dnia 15 maja 2020 r. W. Sp. z o.o. skierowała do I. Sp. z o.o. ostateczne wezwanie do zapłaty w związku z istniejącą zaległością w zapłacie należności ujętych na fakturach VAT wystawionych przez W. Sp. z o.o. – w okresie od lutego 2019 roku do stycznia 2020 roku (dowód: *wezwanie z potwierdzeniem nadania k. 24 - 27*).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów z nagrania rozmowy telefonicznej oraz dokumentów i wydruków, których prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd również nie znalazł podstaw do ich zakwestionowania. Sąd pominął dowody z zeznań świadka M.S. oraz z przesłuchania stron. Przedmiotowe wnioski dowodowe zmierzały do wykazania faktów:

- braku po stronie M.S. uprawnienia do zaciągania zobowiązań w imieniu pozwanego oraz braku potwierdzenia przez zarząd pozwanego umowy zawartej w imieniu pozwanego przez M.S. (*sprzeciw k. 49*);
- przesyłania faktur w formie elektronicznej na adres e-mail M.S., dokonywania płatności na podstawie faktur w okresie luty 2018 - styczeń 2019 oraz niekorzystania przez pozwanego z programu (...) począwszy od lutego 2019 roku (*sprzeciw k. 51-52*).

W zakresie pierwszej z powołanych okoliczności – przyczyną pominięcia dowodu była zbędność dowodu dla ustalenia faktów (art. 235 (2) §1 pkt 3 kpc). Sąd dysponował pełnym odpisem z Krajowego Rejestru Sądowego pozwanej spółki, co stanowiło dowód wystarczający dla dokonania ustaleń w zakresie uprawnienia M.S. do reprezentowania strony pozwanej względem osób trzecich w dniu zawarcia umowy licencyjnej między stronami. W postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych dowód z zeznań świadków może być przeprowadzony jedynie wtedy, gdy fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy nie zostały wyjaśnione, a materiał dowodowy został wyczerpany lub też w danej sprawie w

ogóle brak jest innych środków dowodowych. Wobec istnienia dowodu z dokumentu, Sąd pominął dowód z zeznań świadka oraz przesłuchania stron – które także jest dowodem subsydiarnym.

Okoliczność spełniania przez strony świadczeń w okresie luty 2018 – styczeń 2019 (w tym uiszczania płatności przez pozwanego na rzecz powoda) nie była sporna między stronami, podobnie jak okoliczność przesyłania faktur VAT na adres e-mail M.S.. Zatem, wskazane okoliczności nie wymagały dowodów (art. 235 (2)§1 pkt 2 kpc).

Natomiast okoliczność niekorzystania przez pozwaną z programu (...) w okresie luty 2019 – styczeń 2020 r. nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia (art. 235(2) §1 pkt 2 kpc). Pozwana była zobowiązana uiszczać wynagrodzenie na rzecz powoda w zamian za uprawnienie do korzystania z programu (...), a nie – w zamian za korzystanie z niego.

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Powódka dochodziła należności z tytułu umowy licencyjnej wraz z odsetkami. Sporem stron objęte były trzy okoliczności:

- uprawnienie M.S. do działania w imieniu pozwanej spółki przy zawarciu umowy licencyjnej w dniu 26 stycznia 2018 roku;
- związanie stron postanowieniem umowy dotyczącym automatycznego przedłużenia umowy na kolejny okres abonamentowy - w przypadku braku złożenia rezygnacji w określonym przez strony terminie;
- niekorzystanie przez pozwaną z programu (...)począwszy od lutego 2019 roku.

Brak upoważnienia M.S. do działania w imieniu pozwanego

Pozwana wskazała na brak upoważnienia M.S. do działania w imieniu pozwanej – z tego względu, że z danych ujawnionych w Krajowym Rejestrze Sądowym dotyczących pozwanej wynika, że w przypadku zarządu jednoosobowego spółkę reprezentuje prezes zarządu samodzielnie, a przypadku zarządu wieloosobowego, spółkę reprezentuje prezes zarządu samodzielnie lub dwóch członków zarządu lub członek zarządu z prokurentem lub dwóch prokurentów łącznie. Z powyższego, w ocenie pozwanej wynika, że M.S. jako prokurent samoistny nie mogła jednoosobowo reprezentować pozwanej spółki. Nadto, pozwana wskazała, że M.S. działała z przekroczeniem jej uprawień, w następstwie czego poniosła odpowiedzialność.

Prokura jest pełnomocnictwem, którego zakres określa ustawa. Prokura samoistna wykonywana jest przez samodzielne składanie oświadczeń przez prokurenta. Zgodnie z treścią artykułu 109¹ § 2 k.c., nie można modyfikować zakresu prokury ze skutkiem wobec osób trzecich. Kontrahent przedsiębiorcy, w imieniu którego prokurent dokonuje czynności prawnej może być w związku z tym pewien, że czynność prawna mieszcząca się w ustawowych granicach umocowania prokurenta wiąże przedsiębiorcę. Z tego też względu wpisowi do rejestru podlega fakt udzielenia prokury, jej wygaśnięcia, a także rodzaj prokury oraz sposób jej wykonywania. Art.109¹ § 2 kc ma charakter bezwzględnie obowiązujący. Oznacza to, że nie jest dopuszczalne zastrzeżenie w umowie między przedsiębiorcą a prokurentem albo w oświadczeniu o udzieleniu prokury, iż prokura może zostać ograniczona ze skutkiem zewnętrznym. Wszelkie przewidziane przez mocodawcę w oświadczeniu o udzieleniu prokury albo w umowie między nim a prokurentem ograniczenia są bezskuteczne wobec osób trzecich, natomiast wywołują skutki w stosunku między tymi podmiotami. Bezskuteczność ograniczenia wobec osób trzecich i jednoczesna jego skuteczność w stosunku wewnętrznym oznacza, że czynność dokonana przez prokurenta z naruszeniem ograniczenia jest ważna,

jednakże prokurent ponosi odpowiedzialność wobec mocodawcy za takie działanie. Ponadto takie zachowanie może stanowić podstawę odwołania prokury przez przedsiębiorcę. Wskazana regulacja ma na celu wzmocnienie bezpieczeństwa i pewności obrotu przez zagwarantowanie skuteczności i ważności czynności dokonanych z prokurentem w zakresie jego umocowania, który jest stały i wynika z ustawy.

Z informacji ujawnionych w Krajowym Rejestrze Sądowym wynika, iż w dniu 26 stycznia 2018 r., tj. w dniu zawarcia umowy na korzystanie z oprogramowania (...), M.S. pełniła funkcję prokurenta samoistnego pozwanej. W ocenie Sądu M. S. była niewątpliwie osobą uprawnioną do samodzielnego zaciągania zobowiązań w imieniu spółki. Wynikający z danych Krajowego Rejestru Sądowego sposób reprezentacji spółki pozostaje bez znaczenia dla zakresu uprawnień prokurenta samoistnego. Wskazuje on bowiem sposób reprezentacji spółki przez prokurentów łącznych oraz ogranicza uprawnienie do reprezentacji przez członków zarządu, stanowiąc wymóg ich działania łącznie. Odmierna interpretacja danych ujawnionych w KRS oznaczałaby utożsamienie prokury samoistnej z prokurą łączną – podczas, gdy na gruncie art. 109(4) § 1 kc prokura łączna i samoistna stanowią dwa różne rodzaje prokury. Wskazany podział ma charakter zupełny i rozłączny - prokurent nie może jednocześnie funkcjonować jako prokurent samoistny i jako prokurent łączny.

Ewentualne wewnętrzne ograniczenia prokury samoistnej, udzielonej M.S., nawet jeżeli istniały, nie miały wpływu na ważność umowy.

Automatyczne przedłużenie umowy

Odnosząc się z kolei do drugiej ze wskazanych kwestii - pozwana z jednej strony wskazała, że postanowienia umowy uzgodnione przez powoda z M.S. przed zawarciem umowy nie przewidywały, że umowa zostanie zawarta w wariantcie odnawialnym, a z drugiej – pozwana podnosiła brak związania pozwanej regulaminem przewidującym automatyczne przedłużenie umowy, wobec jego niedoręczenia pozwanej przez powoda przed zawarciem umowy. Wskazana argumentacja nie mogła prowadzić do oddalenia powództwa.

Istotne znaczenie dla oceny argumentów pozwanej co do niezwiązania jej postanowieniem o automatycznym przedłużeniu umowy na kolejny okres abonamentowy, ma moment zawarcia przez strony umowy licencyjnej. Zgodnie z art. 70 k.c. umowę poczytuje się za zawartą w chwili otrzymania przez składającego ofertę oświadczenia o jej przyjęciu.

Oferta jako oświadczenie woli podlega interpretacji zgodnie z art. 65 § 1 – poddanie oświadczenia temu procesowi pozwala stwierdzić, czy złożone oświadczenie woli jest rzeczywiście ofertą oraz jaka jest jego treść. Oceny złożonego oświadczenia należy zatem dokonać z punktu widzenia zasad współżycia społecznego oraz ustalonych zwyczajów, uwzględniając przy tym okoliczności złożenia oświadczenia (wyr. SA w Gdańsku z 24.9.2013 r., I ACa 251/13, Legalis). Ponadto, elementem konstytutywnym każdej oferty są *essentialia negotii*. Brak istotnych postanowień sprawia, że oświadczenie strony nie zostanie uznane za ofertę, a jedynie, w najlepszym razie, za zaproszenie do rozpoczęcia rokowań.

Analiza dowodu z nagrania rozmowy telefonicznej skłania do poglądu, że momentem złożenia oferty był moment wypowiedzenia przez konsultanta (pracownika powoda) słów „(...)”. Przedmiotowe pytanie zadane zostało dopiero po zaprezentowaniu istotnych warunków umowy, tj. przedmiotu umowy, okresu jej obowiązywania, w tym postanowienia o odnawialności umowy, wysokości opłaty licencyjnej, terminu płatności, czy zasad waloryzacji wysokości opłaty licencyjnej. M.S. na pytanie konsultanta odpowiedziała: „(...)”, co stanowiło przyjęcie oferty - a zatem również moment zawarcia umowy (czas nagrania 40:02-40:14).

W ocenie Sądu nie sposób podzielić poglądu pozwanej, jakoby do zawarcia umowy doszło wcześniej – tj. zanim pracownik powoda wypowiedział słowa „Zakupiła Pani trzy

licencji w okresie abonamentowym rocznym” (*początek - czas nagrania 37:03*). Z samego faktu użycia przez pracownika powoda dokonanej formy czasownika („zakupiła”) nie można wywodzić o tym, że w chwili wypowiedzenia przedmiotowych słów umowa między stronami była już zawarta. Należy wskazać, że – po ich wypowiedzeniu – strony kontynuują rozmowę. Pracownik powoda (konsultant) informuje M.S. o wariancie odnawialnym umowy, wyjaśniając, że oznacza to, iż po upływie okresu rocznego, umowa zostanie przedłużona na kolejny okres roczny – o ile licencjobiorca nie dokona jej wypowiedzenia na co najmniej 2 miesiące przed końcem okresu rocznego. Nadto, pracownik powoda informuje M.S., że wynagrodzenie będzie podlegać waloryzacji, uzgadnia z nią termin płatności wynagrodzenia licencyjnego oraz termin rozpoczęcia wykonywania umowy (*nagranie czas od 37:04 do 40:14*). Dopiero po dokonaniu tych wszystkich uzgodnień pada pytanie o zgodę na przedstawione warunki oraz odpowiedź M. S., co do wyrażenia zgody. Do momentu powyższego potwierdzenia, same strony uważają, że do zawarcia umowy nie doszło. Inaczej rzecz ujmując – jeżeli pracownik powoda oczekiwał od M. S. wyrażenia zgody na zaproponowane przez siebie warunki, to M.S. mogła owej zgody udzielić (co nastąpiło – i w następstwie czego doszło do zawarcia umowy) albo mogła zgody odmówić (wówczas do zawarcia umowy by nie doszło).

Ustalając w ten sposób moment zawarcia umowy – Sąd nie podzielił stanowiska pozwanej, jakoby przed zawarciem umowy nie doszło do uzgodnienia między stronami postanowienia o automatycznym przedłużaniu umowy. Przedmiotowe postanowienie zostało objęte zgodą M.S. oraz treścią zawartej przez strony umowy.

Co istotne, M.S. wyraźnie zaakceptowała zawarcie umowy w wariancie odnawialnym. Świadczą o tym jej słowa wypowiedziane po otrzymaniu od konsultanta informacji o automatycznym przedłużeniu umowy na kolejne okresy abonamentowe: „To bardzo dobrze, bardzo dobrze, że nie muszę o tym pamiętać” (*czas nagrania 37:20-37:28*). Zatem – zgoda M. S. na przedmiotowe postanowienie została wyrażona najpierw bezpośrednio po omówieniu wskazanego postanowienia przez konsultanta, a następnie – w momencie wyrażenia zgody na związanie się umową licencyjną.

W konsekwencji, w ocenie Sądu strony łączyła umowa licencyjna, która zawierała postanowienie o automatycznym przedłużeniu okresu abonamentowego na kolejne 12 miesięcy w przypadku braku wypowiedzenia umowy przez licencjobiorcę w terminie dwóch miesięcy przed upływem bieżącego okresu abonamentowego.

Ponieważ postanowienie dotyczące automatycznej odnawialności umowy wynika bezpośrednio z ustnych ustaleń stron, dokonanych w trakcie rozmowy telefonicznej - okoliczność związania lub niezwiązania pozwanej wzorcem umownym w postaci Regulaminu, który przewiduje automatyczną odnawialność umowy, pozostaje bez znaczenia dla niniejszej sprawy.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że podczas rozmowy telefonicznej, a przed zawarciem umowy konsultant poinformował M.S., że do umowy znajdzie zastosowanie regulamin pod nazwą regulamin/(...)/niekonsumenci, który dostępny jest na stronie internetowej pomoc. (...).pl w zakładce OWU i Regulaminy (*czas nagrania 37:40-38:00*). Powyższe powoduje, że strona pozwana została związana wzorcem umownym na podstawie art. 384 §2 zdanie 1 kc. Zgodnie z powołanym przepisem – w razie, gdy posługiwanie się wzorcem jest w stosunkach danego rodzaju zwyczajowo przyjęte (co, w ocenie Sądu ma miejsce, w przypadku umów licencyjnych na korzystanie z oprogramowania), wzorzec wiąże drugą stronę, gdy mogła się ona z łatwością dowiedzieć o treści wzorca. Informacja o miejscu udostępnienia wzorca w internecie spełnia wymóg łatwości dowiedzenia się o treści wzorca. Informacja ta została przekazana M.S. przez konsultanta powoda przed zawarciem umowy.

W konsekwencji, umowa stron zawarta została w wariancie odnawialnym. Brak jej wypowiedzenia przez pozwanego w ustalonym terminie dwóch miesięcy przed końcem okresu obowiązywania (tj. do końca listopada 2018 roku) spowodował, że uległa przedłużeniu na kolejny okres roczny – od 1 lutego 2019 roku do 31 stycznia 2020 roku.

Niekorzystanie z programu od 1 lutego 2019 roku

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia była okoliczność niekorzystania przez pozwaną z programu (...) po dniu 31 stycznia 2019 roku. Na gruncie przepisów ustawy z 4.2.1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych licencja uprawnia do korzystania z określonego utworu, w tym programu komputerowego (art. 67 ust. 1 ustawy). Okoliczność, że licencjobiorca nie korzysta z utworu nie zwalnia go z obowiązku ponoszenia opłat z tytułu umowy licencyjnej – skoro tak długo, jak długo trwa umowa licencyjna, jest uprawniony do korzystania.

W konsekwencji, Sąd uznał powództwo za zasadne, zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę wynagrodzenia z tytułu umowy licencyjnej za okres od 1 lutego 2019 roku do 31 stycznia 2020 roku. Dochodzona przez powoda kwota nie przekracza wynagrodzenia umówionego przez strony i powiększonego zgodnie z zawartą umową o wskaźnik waloryzacji w wysokości 4% (3.876 złotych x 1,04 x 1,23 VAT = 4.958,17). O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych z dnia 8 marca 2013 r., zasądzając je od dnia następnego po dniu oznaczonym na poszczególnej fakturze VAT jako termin spełnienia świadczenia pieniężnego przez pozwaną spółkę.

Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za radców prawnych. Kosztami procesu należało obciążyć pozwanego, stosownie do wyniku postępowania. Na zasądzoną na rzecz powoda kwotę składały się opłata od pozwu w wysokości 400 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł, powiększone o koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.

sędzia SR (del.) Agnieszka Gołaszewska